

Нарешті настане свято. Завтра Різдво. Лаура та її молодший братик Томі вже не можуть дочекатися, коли воно настане. Цього року вони поїдуть до тітки Марти і святкуватимуть усі разом. «Тітка Марта обіцяла поставити велику різдвяну ялинку», — наперед тішиться Томі й уявляє собі, як блищатимуть іграшки на

її пухнастих вітах.

«А чи святкує Різдво моя зіронька?» — думає Лаура, пакуючи валізу для подорожі. Якось увечері з неба впала зірочка і трішечки надщербилася. Лаура вилікувала її, а потім відправила назад на небо, де, власне, зіроньці й місце. Дівчинка, правда, нікому не розповіла про свою пригоду. Це була її таємниця.

Мама Лаури й Томі заходить у дитячу кімнату, аби погасити світло.

— Лягайте спати, бо завтра будете сонні та мляві! — застерігає вона донечку і синочка й цілує їх на ніч.

Але дітям не до сну. Вони схвильовані, їм треба ще стільки всього розповісти одне одному.

— Коли нарешті настане
завтра? — раптом схоплюється
посеред ночі Томі.

— Не знаю, — хрипким зі сну
голосом відповідає Лаура.

— Я вважаю, — робить висновок Томі, — що завтра
вже настало.

Лаура погоджується не роздумуючи. Обоє швиденько натягають
теплі зимові речі. Насамкінець Лаура вдягає вовняний
капелюшок, а Томі — в'язану шапку з помпончиком. Зібрані
в дорогу, вони йдуть у спальню батьків.

Але тато з мамою ніяк не хочуть визнавати, що завтра вже
настало, й відсилають обох спати.

Лаурі й Томі чомусь здається, що попередні ночі минали
набагато швидше, ніж сьогоднішня.

